

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקצ' ♦ שנה יב

ב' פקודי ♦ חזק ♦ שבת הפסקה

דברי אלוקים חיים מרחן רבינו הגה"ק זיע"א

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו' ורש"י פירש על מה שכתוב כפל לשון המשכן משכן רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנות על עונותיהם של ישראל, ועל הפסוק משכן העדות כותב רש"י שהוא עדות לישראל שיותר להם הקב"ה על מעשה העגל שהרי השרה שכינתו ביניהם.

יש לומר בדרך רמז על פי מה שאמרנו לעיל שמשה רבינו רצה להגיע לקץ הימים שהמשכן יהיה באופן קבוע עד שיגיע למקום המקדש והמקדש יהיה לנצח, אבל מכיון שנחסר הענין של שמירת שבת שעל זה ציוה משה לקיים אותו כהלכתו, ולא נעשה כך כי השבת השניה כבר חיללוהו וכנ"ל, ולכן נכתב אלה פקודי המשכן וגו' ופקודי הוא מלשון חסרון וכמו שכתוב לא נפקד ממנו איש (מטות לא). וגם כתוב ויפקד מקום דוד (שמואל א, כ) לומר שזה שנחסר מציווי של ה' שעל פי משה שציווה לישראל ולא קיימו זאת אלא שבשבת השניה כבר היה חילול שבת, ע"י זה נחסר גם המשכן, שנתמשכן על עוונות ישראל וגם המקדש בעצמו נחרב גם כן בזה הענין של חילול שבת וכמו שאמרו חז"ל לא נחרבה ירושלים אלא משום שחיללו את השבת.

אפשר לומר בדרך רמז למה נזכר ח"י פעמים משה בפרשת פקודי, כי משה רבינו אמר מחנו נא מספרוך אשר כתבת ורש"י פירש שימחק שמו מכל התורה כולה, אבל הרשב"ם מפרש שהכונה מחנו נא מספרוך היינו ספר החיים אשר כתבת, כדכתיב כל הכתוב לחיים בירושלים, כלומר שאמר משה הרגנו נא הרוג עכ"ל, דהיינו שקיבל משה על עצמו מסירות נפש כפשוטו, ולכן ה' מחל לישראל ולכן מוזכר משה ח"י פעמים שהמיתה שקיבל עליו נהפך לו לחי, ולחיים טובים בירושלים, וכמ"ש האור החיים הק' שמשה רבינו יהיה הגואל צדק שיבנה את ירושלים בתפארתה ובית המקדש ועל זה נאמר "כל הכתוב לחיים בירושלים".

שבת הפסקה

והנה השבת הזו הבעל"ט הוא שבת הפסקה בין שבת שקלים העבר עלינו לטובה לבין שבת זכור הבא עלינו לטובה וכתבו הספרים הק' ששבת הפסקה הוא עוד חשוב וגדול יותר משבתות של שקלים וזכור ופרה וחודש.

ולכן עלינו מוטל שלא לאבד את הזמנים הק' האלו ומה גם שבא עלינו לטובה יומא דחילולא של משה רבינו ע"ה בז' אדר שמשה רבינו הוא היה הגואל הראשון והוא יהיה לנו הגואל האחרון וכמו שכתוב בספה"ק ובאור החיים הק' כתב עוד שאין רוצה משה רבינו לגאול עם שהם בטלני התורה.

חודש אדר

ולכן נתחזק כולנו יחד שלא נבטל הזמן היקר ובפרט לא בימים הקדושים של חודש אדר שמרבין בו בשמחה ואין שמחה כלימוד התורה ולקיים מצוות התורה.

ומובא בספה"ק מאור ושמש שבאדר יש כוח לבני ישראל שאפילו בהבל פיהם בלבד ימתקו כל דינין והגבורות שלא ישלטו בעולם כלל.

ויעזור השי"ת שנזכה לימים שיעשה ה' איתנו ניסים ונפלאות וכמו שענה לאבותינו בימי מרדכי ואסתר ובניסן שבו נגאלו אבותינו ממצרים נזכה להיגאל וכמו שאמרו חז"ל בניסן עתידין להגאל ברחמים גדולים ובחסדים מגולים במהרה בימינו אמן.

דברות קודש מרחן רבינו עט"ר שליט"א

בכל חודש משנים עשר חודשי השנה, ישנו איזה מזל בשמים שמשפיע במיוחד באותו החודש.

חודש אדר הוא מזל דגים, כי בחודש זה הדגים מתרבים בים. מזל החודש גם קובע ברכה לאותו החודש, וחודש אדר שנקבע בו מזל דגים, הוא מסוגל להינצל מעין הרע, כדגים שבים שאין עין הרע שולט בהן.

וכפי שכתב רבינו הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א. עוד מסוגל חודש זה לפקידת עקרות והולדה יותר משאר חודשים, כי מזל דגים הוא, והוא סימן לפריה ורביה, כמו שאמר יעקב אבינו "וידג לרוב בקרב הארץ", וכפי שכתב הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין. הריטב"א במסכת תענית מחדש, כי אף שישראל מעל המזל, ואין המזל שולט בהם, יוצא מן הכלל הוא חודש אדר, אשר יש בו מזל לישראל, ולפיכך משכנס אדר מרבים בשמחה.

בשנה זו, שנה מעוברת, מתעוררת שאלה - איזה מזל שולט בחודש אדר שני, הוא החודש השלושה עשר? הלא ישנם שנים עשר מזלות בלבד!

בתלמוד ירושלמי מסופר, כי בעת מלחמת יהושע בעמלק, היה עמלק נוהג בתכסיס מיוחד: בפקודת הגיוס של היוצאים לחזית, היה בורר רק את החיילים אשר חל יום הולדתם ביום הקרב, וזאת מפני שביום ההולדת מזלו של אדם מתחזק, ולא במהרה הוא נופל. מזימתו אכן הייתה קרובה להתממש, עד שמשה רבנו הוצרך לעררב את המזלות של אותו יום, ובכך נפל כוחם ארצה.

לעומתו, משה נהג בחכמה להינצל מכוחו של עמלק, ה"חזקוני" בפירושו לתורה מבאר שבמאמר משה ליהושע: "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", התכוון משה רבינו שיהושע יחפש חיילים מיוחדים אשר נולדו בחודש אדר השני, וחודש זה הוא מעל המזל (כי הוא חודש ה-13) וממילא תבטל שליטת המזלות של עמלק.

בדרך זו ביאר רבינו הגה"ק רבי צבי אלימלך שפירא בספרו הק' "בני יששכר", את מפתחו של המן הרשע לפני מרדכי היהודי. המן הפיל פור, הוא הגורל, ויצא לו בניחושו לגזור גזירת מוות ליהודים ב-ג' בחודש אדר, ומבואר בירושלמי שאותה שנה הייתה שנה מעוברת, ונפל הגורל על חודש אדר שני. ומאת השם יתברך היתה זאת, שיפול הגורל דווקא על חודש אדר שני. כי המן היה מכשף גדול, ועשה הכל על פי כשפיו,

וכתב רבנו הגה"ק בעל דגל מחנה אפרים שאין כישופים שולטים במי שנולד באדר שני, כי הכישופים נעשים על פי המזלות, ואדר שני אין לו מזל, כי הוא חודש שנעשה על ידי ישראל שמעברים את השנה, ולישראל אין מזל. ועל ידי כך נהפוך הוא - נפל פחד היהודים על כל העמים, והתבטלו כישופי המן.

זכר למחצית השקל

תנו להרחבת גבולי הקדושה והפצת המעיינות
מרכז "אמונת חיים" קראלי
ותזכו לישועות גדולות בכל העינים

נעימות חיים

עמו, פשוט כך! בהתרגשות ובשמחה עמד ורקד במרפסת בית החולים, ושר את השיר: 'ישמחו במלכותך שומרי שבת', כשהוא מחדיר לעצמו וללבו שהוא שמח באמת, הוא לא מוטרד בכלל, שמחת השבת אופפת אותו מכל כיוון ומניסה מלבו כל דאגה ואנחה!

יתירה מכך: לאורך כל השבת הוא לא התעניין אפילו מה אומרים הרופאים. הם נכנסו ויצאו, טיפלו את שטיפלו, והאב לא שאל ולא התעניין, רק השיח בעין פקוחה ולבו מלא אמונה וביטחון במקדש השבת. הוא סירב לתת לכל בדל של דאגה או מתח לחדור ללבו השרוי בשמחת השבת, ונתן דרור לרגשותיו המרוממים למרות התנאים הקשים בהם הוא נמצא!

רק ביום ראשון שאל את הרופאים מה שלום בנו, והם השיבו לו את התשובה הפלאית הבאה: 'למעשה, עד שבת בצהריים מצבו הלך והידרדר, ולרגעים היה נראה שעוד דקות הוא כבר לא איתנו. אתה לא שאלת אז לא סיפרנו, ביקשנו שלא להקדים את בשורת האיוב... אלא שמשבת בצהריים חל מהפך, והיום בבוקר החלה התייצבות מרשימה בכל המדדים, פלאי פלאים!'

ואכן כן, תוך כמה ימים התינוק הזעיר הצליח להתגבר על הזיהום שבדמו, ולשבת הבאה כבר שוחרר לביתו, מעשה ניסים ממש!

את הסיפור הזה סיפר האב המאושר בעת ריקודו בחצר ציון הרשב"י בעיצומו של יום חול רגיל: 'ישמחו במלכותך שומרי שבת'. הוא נסע מירונה לרגל שמחת החאלאקה של בנו זה, ולא שכח להודות לה' על חסדו הגדול שהילד חי וקיים, והוא זוכה לגלח מחלפות ראשו ולעטרו בכיפה, בפאות ובציצית. הוא זכר היטב שהילד הזה נחשב כחסר סיכוי לחיות, אבל הריקוד 'ישמחו במלכותך שומרי שבת' באותה שבת מתוחה שהפכה לבטוחה – השיב אותו לחיים!

אחים יקרים! סיפור נפלא זה, אותו קיבלנו מהרה"ג רבי ישראל שלמה שליט"א – מחבר הספר 'ישמחו במלכותך', מעיד על הכח העצום של שמחת השבת. האב המאושר של הילד הניצול ואביה של הילדה שניצלה מדלקת קרום המוח מוכיחים עד כמה השבת היא מקור הברכה והישועה, הניסים והנפלאות, כאשר בזכות שמחת השבת והדבקות בה בלי לתת לדאגות לחצות את מפתן הלב ביום השבת – זכו לניסים גלויים!

הבה נתחבר גם אנחנו לשמחת השבת, הבה נחוק אותה בליבנו. לא ניתן לכל מתח או דאגה להפריענו משמחת השבת, נשיר ונשמח עמה ברנן ובגילה בכל לב. וככל שנפתח את ליבנו לשמחת השבת, ככל שליבנו ייצא בריקוד מענג 'ישמחו במלכותך שומרי שבת' – כך נזכה שבורא עולם מקדש השבת יפתח לנו את אוצרו הטוב, נזכה שיקיים בנו 'עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענגו מטובך!'

(גל' פניני פרשת השבוע)

הסיפור הבא התחיל ביום ששי אלוילי אחד, בחדר המיון של בית החולים הירושלמי 'שערי צדק'. אמבולנס 'טיפול נמרץ' הבהיל למקום תינוק זעיר, עולל שנימול באותו יום בשעות הבוקר, ובשעות אחר הצהריים החל לאבד צבע וניכר עליו שהוא בסכנה. הרופאים סברו כי אולי חלילה הסתכן עקב הבריית, אולם הבדיקות גילו כי התינוק סובל מזיהום חמור בדם, המסכן את חייו.

תוך כמה שעות היה התינוק מחובר לאינספור צינורות ועירויים שעקבו אחר מצבו הבריאותי ושמרו עליו מור

דם ומונשם. הרופאים הכינו את ההורים לבשורה הקשה ביותר, באומרם כי נראה שאין סיכוי להתייצבות, ובתוך כמה שעות הנורא מכל יקרה. האם היולדת שבה לביתה לפני כניסת השבת, ואילו האב המודאג נותר בבית החולים, נאחז בשביבי תקווה...

עם כניסת השבת פנה האב לבית הכנסת שבמרכז הרפואי, כשאותות המתח והדאגה ניכרים היטב על פניו. שם הוא פגש יהודי לא מוכר שהתעניין בעובר עליו, וכשהוא שמע את הסיפור המלא – הוא ביקש מהאב להאזין לסיפורו האישי, כי אולי יש לו עצת זהב עבורו. וכך סיפר היהודי הלז:

לפני כמה שנים אירע המקרה. בתו הובהלה לבית החולים ביום ששי, בחשד שהתאמת שהיא סובלת מדלקת 'קרום המוח'. כשהגיעה לבית החולים הרופאים סברו שאין לה סיכוי לצאת מזה בחיים, ואמרו להורים שאולי – במקרה הטוב – היא תישאר 'צמח' או במקרה הכי טוב – ילדה חיה ונושמת, אולם משותקת למחצה, לשליש ולרביעי, ה' ירחם...

על הרקע הזה נכנס יום השבת, ואותו יהודי נכנס לבית הכנסת כשהוא מוטרד ומודאג ממצבה של בתו. 'כל זאת' – כך סיפר – 'עד שהתחלנו להגיד: 'מזמור שיר ליום השבת', אז הרגשתי פתאום את המילים: 'טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליו, להגיד בבוקר חסדך ואמונך בלילות' – מטלטלות אותי בעוצמה רבה. הרגשתי שיום השבת כאן, זה הזמן להאמין בה' בכל לב, להודות לו, לזמר לו, לשכוח מכל הדאגות ולייחל לחסדו באמונה תמימה ומלאה!'

כך סיפר אותו יהודי מה שעבר עליו באותה שבת, והוסיף: 'למעשה, כל אותה השבת הסחתי את דעתי מכל המקרה. נכון, שהייתי לצד מיטת בתי ועקבתי אחר הנעשה סביבה, אבל לא אפשרתי לעצמי להיות מתוח או מודאג, התחזקתי בשמחת השבת ובאמונה תמימה במקדש השבת, ש'שבת היא מלזעוק', והלא יאומן קרה: – חתם האיש את סיפורו – 'ביום ראשון בצהריים, בבת אחת, הילדה פשוט הבריאה. תוך יומיים שוחררנו מבית החולים עם ילדה בריאה לחלוטין!'

האב המודאג והמתוח לשלום בנו ששרוי בסכנת חיים, החליט לאמץ את השיטה למרות שאינה קלה... לאחר התפילה יצא למרפסת בית החולים, תפס במעקה הברזל הקודר והחל לרקוד

כושלי חיים

עשיר כזה? האם צריך עירבון לכך? ... לימים ביטל העני את השידוך! ... כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד מדובנא – המשכן הוא כעירבון שנתן הקדוש ברוך הוא לבני ישראל על קיום הבטחתו לבנות להם את בית המקדש השלישי לעתיד לבוא, אבל מאת בני ישראל לא ביקש מאומה כעירבון, שהרי לא יעלה על הדעת שהם אלה שיפרו התקשרות כזו עם מלכו של עולם! אולם, למרבה הבושה, דווקא בני ישראל הם אלה שהפרו את הקשר כאשר הם חוטאים כלפי הבורא יתברך. וזה – סיים המגיד – מה שכתוב בנחמיה (א, ז): "חבול חבלנו לך", בני ישראל לקחו משכון מאת הקדוש ברוך הוא, אולם נתהפך הדבר, "ולא שמרנו את המצות ואת החוקים ואת המשפטים אשר צוית את משה עבדך...!"

אלה פקודי המשכן משכן העדות (לח, כא)

בעיר אחת, גר עשיר גדול בעל נכסים רבים, ולו בת יחידה כלילת המעלות. חיפש העשיר חתן לבתו ומצא בחור מופלג בתורה ובראית שמים, אלא שהיה הבחור עני בן עניים. הביט העשיר על מעלותיו של הבחור, ונזכר כי אין כמותו בכל העיר, על כן החליט כי אותו יקח לחתן. כעבור ימים אחדים, נערכו התנאים ברוב פאר והדר. בעיצומה של השמחה, פנה אביו של החתן אל אבי הכלה ושאל: מנהג מקובל בעת כתיבת התנאים להתחייב על סכום כסף כבטחון לקיום התנאים. האם גם אתה מוכן להתחייב כן? ודאי – השיב העשיר – אני מתחייב לתת סך של עשרים זהובים כעירבון לקיום התנאים. מדוע אין העשיר מבקש גם הוא דמי בטחון ממחותנו העני? שאל אחד הקרובים את רעהו. שוטה שכמותך! – השיב האיש – האם העני יצא מדעתו עד כדי כך שיבטל שידוך עם

הליכות חיים

הרי שצריך להמליך ה' בשמע ישראל בביהכ"נ יחד, וזה לא עשה בק"ש שקרא ביחידות לפני התפלה. [האמנם שאינו מעכב להלכה, אבל ענין גדול יש בזה].

ויש שני ענינים בק"ש — א) קריאת תיבות הפרשה. — ב) רגש התעוררות אהבה וקבלת עול מלכות שמים וכו'. ולקריאת פרשת ק"ש צריך גם לרגש התעוררות, כי הענין הא' הנ"ל קשור להב'. אבל יש חיוב רגש והתעוררות גם בק"ש דיוצר כשהיא אחרי זמנה, דאמנם נחשב רק כקורא בתורה, ה"מ לצאת י"ח ק"ש, אבל לא לפוטרו מכונת יחוד ה' ולהמליכו ומסי"נ וכו'.

וכן משמע בשו"ע (נח, ו) שאם לא קרא ק"ש בזמנה קוראה כל היום בלא ברכותיה, וכתב המשנ"ב (סק"ז) כדי שיקבל עול מלכות שמים. — הרי שגם כשאין מצות ק"ש שייר קבלת עול מלכות שמים. [ואמנם שאני התם שבכלל לא קיבל עדיין עול מלכות שמים]. — ובלא"ה עי' בכה"ח (סג, כח) שע"פ הכס"מ (ק"ש ב, ח) בשם רבינו מנוח, אסור לרמוז גם בפרשה שניה (עי' יומא יט:) כדי שלא יזלזלו בק"ש. וה"נ בנדוד"ד בכל ק"ש דיוצר, אפילו אחרי זמנה, יכין ככל הראוי, שלא יבוא לזלזל גם בעיקר ק"ש, ולא ירמוז בה בעיניו וכו'.

ד) ובתפילין דר"ת כשמניח אחרי התפלה וקורא בהן ק"ש, בודאי הסברא שיכין בקבלת עול מלכות שמים וכו', דכשקורא ק"ש בתפילין דר"ת, הרי הכונה שמא תפילין אלה עיקר, וכדי שלא ישאר בק"ש בלא תפילין [אם דרש"י אינו עיקר], קורא עוד פעם בדר"ת, וא"כ קורא ק"ש זו על מנת שיצא בה י"ח ק"ש אם תפילין דר"ת עיקר, וצריך לכוין קבלת עול מלכות שמים ואהבת ה' מסי"נ וכו'. — אלא שבדין הפסק הקילו (ביאור הלכה סו, ה ד"ה ואלו).

ה) ובקריאת פרשת ק"ש בשנים מקרא וא' תרגום, או בדרך לימוד, לכאורה א"צ לכוין ביחוד ה' ובקבלת עול מלכות שמים וכו', כי אם כשקורא לשם חובת ק"ש. — ויש להעיר בדבר חדש, כי הנה היסוד ושורש העבודה (שער ד פ"ה) כתב שהקורא ק"ש ואומר ואהבת, ואינו מכוין להכניס בלבו אהבת ה', ה"ז כמעיד עדות שקר. — וכונתו דכמו באומר וקשרתם וכו' והיו לטוטפות וכו' בלי תפילין ה"ז כעדות שקר (כברכות יד:), ה"נ כשאומר ואהבת בלי כונת אהבת ה', וכ"כ המשנ"ב (סי' כה סקי"ד) בשם חרדים (פרק ס"ו אות כח, ושם הוא קצת בנוסח אחר עיי"ש).

ולפ"ז יש להעיר ממנהג מרן החת"ס (במנהגי ד, ג) שבלומדו עם תלמידיו חומש פ' ק"ש וקדש, לבש תפילין דרש"י, ובעודו בטלית ותפילין היה מעביר הפרשה שמו"ת (שם ד, א) (ועי' מה שהארכנו בזה בס"ד בשו"ת משנת יוסף ח"ה סי' י), וכן העיד תלמידו בעל ליקוטי חבר בן חיים (ח"ה דף קד) אם הזדמן לצבור שהתפללו מעריב מבעוד יום, עזב את ביהכ"נ קודם ק"ש, שלא יצטרך לקרא עמהם ק"ש בלא תפילין מאחר דלדידה עדיין יממא הוי (עי' משנ"י שם י, ד). — הרי שהחמיר לא ללמוד פסוקי ק"ש בלי תפילין. — וא"כ כמו"כ לפי החת"ס אין ללמוד או לקרא שנים מקרא וכו' ולומר ואהבת וכו' ולאהבה וכו' בלי כונת אהבת ה', דלא ליהוי עדות שקר. אבל בקריאת שמו"ת, אם קורא כהאר"י ז"ל ב' פעמים כל פסוק, בודאי שיכין ביחוד ה' ובקבלת עול מלכות שמים רק בפעם הא', דאל"כ מיחזי ח"ו כשתי רשויות, וכמש"כ הכף החיים (סי' סא, לה) דהא דמותר לקרא פסוק שמע ישראל ב' פעמים עפ"י אר"י ז"ל הנ"ל, הוא משום דאינו אלא כקורא בתורה, וכ"כ בשו"ת בנין ציון (סו"ס לו).

ו) למעשה נראה לחלק בזה, שבב' ק"ש דאורייתא שחרית וערבית יש לכוין בכל עוצם כונתו, וכן בק"ש דיוצר אפילו אחרי זמנה (כנ"ל אות ג). — ובב' ק"ש הנוספות, דקרבות וקשעה"מ, יכין ג"כ בכונה רבה, ובהן אסור ג"כ לרמוז בעיניו וכו'. — ובשאר זמנים כשאומר פסוק שמע ישראל, או כל ק"ש כקורא בתורה, יכין בעיקר כונת יחוד השם שהוא ית"ש אחד בשמים בז' רקיעים ובד' כנפות הארץ. — ובק"ש בתפילין דר"ת, כשהוא עוד בזמן ק"ש, יש סברא להדר כבעיקר ק"ש דיוצר (וכנ"ל אות ד). — ובכל אלה שצריך לכוין, לא ירמוז בעיניו וכו'.

מתוך ספר "גם אני אודך"

תשובות מרן הגאון רבי יוסף ליברמן זצ"ל

לכבוד

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

בשו"ע (או"ח סי' סג, ה) כתוב שבקריאת שמע לא ירמוז בעיניו או בשפתיו או באצבעותיו בפרשה ראשונה שהיא עיקר קבלת עול מלכות שמים, מפני שנראה כקורא עראי, וכתוב ודברת במ ודרשינן עשה אותם קבע. — ושאלת במי שקרא ק"ש לפני התפלה ויצא בה י"ח, האם כשקורא שוב ק"ש על סדר התפלה, אחרי זמן ק"ש, ג"כ אסור לרמוז בעיניו וכו'.

שאלה זו שכיחה מאד אצל המתפללים תוך זמן תפלה אבל אחרי זמן ק"ש שקוראים ק"ש לפני התפלה, אם אח"כ בק"ש דיוצר, אחרי זמנה, צריך לכוין בה הכונת הנצרכות [יחוד ה', שהוא יחיד ואין עוד מלבדו, בד' כנפות הארץ ובז' הרקיעים, ושקבל ע"ע עול מלכות שמים במחשבה דבור ומעשה, עליו ועל זרעו לעולם]. — ואם צריך לקרא בכונה לצאת י"ח ק"ש, ובאימה ויראה (כבשו"ע סא, א) — שהרי תנן (ברכות ט:): מכאן ואילך הוא כאדם הקורא בתורה.

א) מבואר ברמב"ם (הל' ק"ש א, א) פעמיים ביום קוראין ק"ש, בבוקר ובערב, ג' פרשיות וכו', [פרשת שמע יש בה יחוד השם ואהבתו ותלמודו שהוא העיקר הגדול שהכל תלוי בו, והיה אם שמעו על המצוות, פרשת ציצית ציווי זכירת כל המצוות]. — ומבואר שבק"ש שרוצה לצאת בה ידי חובתו בבוקר ובערב, צריך לכוין בה לצאת י"ח ושאר הכונות הנ"ל, וא"כ לכאורה כשקורא שנית ק"ש דיוצר, שהוא רק כקורא בתורה, א"צ לכוין.

וחזינן שהמשנ"ב (סי' סו סקי"ב) מסתפק שמא מותר להפסיק בק"ש זו דיוצר אחרי זמנה, לקדיש קדושה וברכו, והדעת"ת (סו סוסק"א) כ' דדינו באמצע ק"ש כזו כבין הפרקים. — והשעת"ת (סי' לד, א) כ' הקורא ק"ש בתפילין דר"ת אחרי התפלה, רשאי להפסיק בה באמצע הפרק מפני הכבוד וכו', ומ"מ טוב להחמיר. — וה"נ בק"ש דיוצר אחרי זמנה רשאי להפסיק לקדיש קדושה וברכו, וממילא הדרין לספיקן שמא לא צריך לכוין בה, לא מיבעי שלא שייר לכוין שיי"ח, שהרי כבר י"ח בקריאתו לפני התפלה, אלא אפילו כונת יחוד ה' וקבלת עול מלכות שמים אינו צריך, כיון שהוא רק כקורא בתורה.

ב) אכן היסוד ושורש העבודה (שער ב' פ"י) כתב שבק"ש ראשונה דקרבות יקרא בכונה עצומה ממש כמו ק"ש דיוצר, ויכין לצאת בה י"ח ק"ש, שמא לא יקרא ק"ש דיוצר בזמנה. — ואעפ"כ כתב היסוד"ע (בשער ד פ"ד) באריכות ביאור כונת ק"ש דיוצר, ובקבלת עול מלכות שמים ומסי"נ "בכל עוצם כחו ואבריו ומוחו", ולייחדו וכו', ושם (פ"ה) שיזרה בכל ד' הק"ש שבכל יום [דקרבות, דיוצר, דערבית, וקשעה"מ] בכל הכונות. — כלומר אפילו בק"ש שאינו יוצא בה י"ח ק"ש יכין הכל. [ומש"כ המג"א (סי' רלה סקי"ד) ומ"ב סקי"ב) דבקשעה"מ אין אנו מכוונים לשם מצות ק"ש, ולכן לא יסמוך עליה אם קרא ק"ש דערבית, מבעו"י, זה רק לגבי כונה לצאת י"ח, אבל כונת קבלת עול מלכות שמים יכין. ומחמיר היסוד"ע יותר מהמ"ב שאינו מצריך קבלת עול מלכות שמים בקשעה"מ].

ג) והנלע"ד שבק"ש דיוצר אפילו אחרי זמנה, יש לכוין ביחוד ה' ובמסי"נ ואסור לרמוז בה בעיניו וכו'. שהרי ברכת אהבת עולם (אהבה רבה) היא הברכה שלפני ק"ש כהקדמה אליה, שאנו מברכים להקב"ה "הבוחר בעמו ישראל באהבה" [ובערבית "אוהב עמו ישראל"] ועי"ז מתעוררת אהבתנו אליו לומר ק"ש ליחוד ולאהבה אותו, ולא יתכן שאחרי אהבת עולם יאמר פסוקי ק"ש כקורא פרשה בתורה בלי שום התעוררות אהבת ה', ופשוט וברור שצריך לקרא ק"ש זו, אפילו אם היא לאחר זמנה, בכונת אהבת ה' ובקבלת עול מלכות שמים והמצוות.

ובפרט לפמש"כ בשו"ע (סב, ה) צריך ש"ץ להשמיע קולו בשמע ישראל כדי שישמעו הקהל וימליכו שם שמים יחד. ובכה"ח (סקי"ב) ממדרש חזית בפסוק היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמעיני, כשישראל נכנסין לבכ"נ וקורין ק"ש בכיוון הדעת בקול א' וטעם א' הקב"ה אומר להם היושבת בגנים, חברים, אני ופמליא שלי מקשיבים לקולך השמעיני, ואם לאו ברח דודי עיי"ש,

שבת הפסקה

מה היו הפסקות משמשות ליתן ריוח למושה להתבונן בין פרשה לפרשה (תו"כ, ויקרא)

בהפסקה שבין פרשת שקלים לפרשת זכור, הנה ענין השקל הוא שהאדם צריך להיות שוקל תמיד מעשיו כמה פעמים הפסיק בעבודת השי"ת, וכיר מיעוט ערכו, ואז יוכל לבוא לפרשת זכור, שהוא מחיית עמלק שגמ' ר"ם, שידע שפלות עצמו שלא עשה עדיין כלום, ועל ידי זה יוכל לזכות לקץ הגאולה, כי כשתקח מספר עמלק שהוא ר"ם ממספר שק"ל נשאר ק"ץ, וזה שרמזו רז"ל מה היו הפסקות משמשות ליתן ריוח לשמה להתבונן בין פרשה לפרשה שעל ידי שמתבונן בהפסקה של פרשת שקלים לפרשת זכור כנ"ל הוא מקרב קץ הגאולה לעתיד.

(צמח צדיק ד"ה בהפסקה דף כד ע"א)

אם יהיה שבת פרשת שקלים ופרשת זכור ביחד בלי הפסקה, לא יוכל האדם להשיג ולהמשיך עליו את שתי הקדושות ביחד, ולפיכך יש הפסקה בין פרשת שקלים לפרשת זכור, להתבונן בין פרשה לפרשה.

(ליקוטי יהודה בשם זקינו החידושי הרי"ם)

ענין ההפסקה שבין שקלים לזכור רומז שיתן ריוח בין ההפרשה שהפריש את עצמו מן האיסור לפרשת התורה, שישריש את עצמו בהתשובה שעשה לטהר את נפשו היטב, ואז יזכה למחית עמלק בבחינת זכור ולהשיג את סודות התורה

(דברי יחושע)

ההפסקה בין שקלים לזכור רומזת לבל יחשוב האדם שבקיום מצוות הזכרת מתן מחצית השקל לכפר נפשו הוא כבר שלם בגופו ובנפשו ואין לנו מה לחשוש, באה שבת הפסקה (שבת בחינת הדעת) ויש לו זמן להתבונן שעדיין לא השלים עצמו וקיים עדיין חשש "פן יבוא עמלק" זה יצר הרע, שאף אם אתה ישן הוא ער לך, ואז יוכל לעמוד כנגדו ולהתגונן.

(חשבה לטובה)

שבת הפסקה שישנה לעיתים בין שקלים לפרשת זכור נותנת לנו זמן להתבונן בין פרשה לפרשה שהרי שתי פרשות אלו נראות לכאורה רחוקות זו מזו מקצה לקצה, פרשת שקלים היא נדיבות הלב של ישראל להפריש מהונום להשי"ת, והוא מדת חסד ואהבה, לעומתה פרשת זכור מסמלת מדת גבורה, להתאזר בה למחות את זכר עמלק מתחת השמים, ברם בהתבוננות בין שתיהן מוצאים אנו כי למעשה אין סתירה ביניהן, אהבת הצדיק ושנאת הרשע משלימות זו את זו, ומתפקיד האדם השלם להשתמש בכל מדה בקיומה ובמתכונתה הראוים, נמצא שפרשת שקלים היא הכנה לפרשת זכור וצריך רווח להתבונן ולהתכונן כראוי

(ברכת שמעון)

מזלא טבא

לידיד בית חיים העומד לימיניו בכל עת
הר"ר חיים אלעזר גוטמן הי"ו
ולאביו הרה"ח משולם פייש הי"ו
לרגל שמחת אירוסו הבת/הנכדה
עב"ג הבה"ח ישראל יעקב פרידמן נ"ו
יה"ר שירוה רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יו"ח
א-סאך נחת

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו'.

י"ל דהנה כלי ביתו של אדם אין אדם מונה כי אין נ"מ, אבל דברים שמלוה לאחרים הוא מונה יען שרוצה לקבלם בחזרה, וזש"ה אלה פקודי המשכן, פקודי לשון מנין, והטעם שמנו כי מחריבי המשכן והמקדש יצטרכו להחזיר במדה ובמשקל מה שפגמו וקלקלו, וזהו משכן מלשון משכון, כדאיתא במדרש שנקרא משכן שנתמשכן על עוונותיהם של ישראל, וראי' ועדות ע"ז הוא מה שמנו ונפקדו כלי המשכן.

(שארית מנחם)

ויבאו כל איש ואשה וכו' הביאו בני ישראל נדבה לה'

וי"ל פי' הפסוק שכך נתנו בני ישראל נדבתם למשכן בשמחה ובטוב לב שחשבו להקב"ה לנדבה להם שזיכה אותם במצוה זו, וזהו הביאו בני ישראל נדבה לה' ר"ל שתחשבו זאת לנדבה להקב"ה שזיכה אותם לך

(מאור ושמש)

כל זהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש (לח, כד)

כל עצם בריאתו של הזהב בעולם, הוא רק כדי שישתמשו בו לדברים מועילים שבקדושה. "כל זהב העשוי" הוא רק "למלאכה בכל מלאכת הקודש"...

(תפארת יהונתן)

ויקח ויתן את העדת אל הארץ (מ, כ)

למה נאמרה כאן קיחה ונתינה: כי בלמוד התורה אין נתינה בלבד, אלא מה שנותן אדם לחברו ומלמדו, הוא עצמו מקבל תוספת חכמה ונתינתו אינה אלא לקיחה, ויקח ויתן.

(תורת חיים)

מתנות לאביונים מהודרים

אם ברצונכם לקיים את המצוה בהידור רב עשו אותה עם עמלי התורה ומשפחות נזקקות הנתמכות ע"י מפעלי הצדקה והחסד של

הוד מרן רבינו עט"ר שליט"א

תרומותיכם ימסרו להם ביום הפורים ועל ידי זה תקיימו את המצוה בהידור ותזכו לכל הברכות

לתרומות חייגו 055-6798152

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152 ובאימייל: 8659931@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

הגה"ק יצחק אייזיק זי"ע
בהרה"ק משה יחזקאל צ"ל
מקאליב
נלב"ע ז אדר ב' תקפא

לזכר עולם יהיה צדיק

רבינו הגדול
הגה"ק יצחק צבי משה זי"ע
בן רבינו אביגדור מוזס צ"ל
מקראלי
נלב"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א

כסא דנחמתא

לידידינו איש חי ורב פעלים
הרה"ח מרדכי יצחק שפיצר הי"ו
על פטירת אשתו מרת שיינדל ע"ה
המקום ינחם אותו בתוך שאר אבלי ציון וי"ם

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי צ"ל
נלבע יב כסלו ה'תשפא
ת.נ.צ.ב.ה